

הרה"ק פועל ישועות
רבי גדליה משה מזוועהיל זיע"א

יסוד צדיק

הרה"ק פועל ישועות
רבי שלמה מזוועהיל זיע"א

בעריכת מערכת "שושילתא" שע"י מכון "ספרי בית זוועהיל"
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א רח' שמואל הנביא 55 ת.ד. 5380 ירושלים

מאת הרב אברהם ווסרמן
רב ביהכ"ס "גבורת מרדכי"

דברי הרמב"ם על השמחה בעבודת-ה'

"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שציוה בהן, עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפרע ממנו, שנאמר: 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב...' (רמב"ם, הלכות לולב פרק ת, הלכה טו).

מדוע ההגדרה מרחיקת הלכת הזו "עבודה גדולה", ומי שלא שמח "ראוי להפרע ממנו"?

המגייד-משנה, מפרשו של הרמב"ם, מסביר:

"ועיקר הדבר הוא, שאין ראוי לו לאדם לעשות את המצוות מצד שאין חובה עליו והוא מוכרח ואנוס בעשייתן, ויעשה הטוב מצד שהוא טוב, ויבחר באמת מצד שהוא אמת. ויקל בעיניו טורחן, ויבין כי לכך נוצר לשמש את קונו, ושהוא עושה את מה שנברא בשבילו, ישמח ויגיל, לפי ששמחת שאר דברים תלויים בדברים בטלים שאינן קיימין אבל השמחה בעשיית המצוות ובלמוד התורה היא השמחה האמיתית" (שם).

אך עדיין קשה, למה התורה כתבה פסוק כה חשוב רק בתוכחה, וגם הוא על דרך השלילה להסביר מדוע נענשים!

הרב צ"י קוק זצ"ל הסביר שלעתים מחביאים יהלום יקר וחשוב תחת ערמת אשפה, כדי שלא ימצאו אותו הגנבים. אף את השמחה, שהיא תנאי-יסוד בעבודת ה', החביאה התורה כביכול תחת הררי התוכחה. מרוב חיבתה וערכה, לבל ישלטו בה כוחות זרים. ואכן את השמחה עלולים לשבות כוחות חיצוניים ההופכים אותה להוללות ופריקת עול, עד שהכתוב תמה "ולשמחה מה זו עושה?" ופירשו חכמים שהיא שמחה שאינה של מצוה.

אדם השמח בעשיית המצוה, הרי זה מכיוון שהוא מזדהה עם מה שעושה, רוצה בו, והמעשה הזה הוא חלק מעצם חייו. ההבדל אם כן בין עובד ה' בשמחה למי שאינו עושה כך, אינו באיזה פרט אלא בעניין המרכזי ביותר - האם אתה עושה אותה מתוך הכרח וכמצות אנשים מלומדה, או שהינך מזדהה איתה, ורוצה בעבודת ה'.

משאו של הרה"צ רבי גדלי' משה גולדמן האדמו"ר מזוועהיל שליט"א מלוה מלכה מוצש"ק פ' שמות ה' תשע"ב בביהכ"ס "גבורת מרדכי" - גבעתיים

בראשות כבוד המרא דאתרא הרב אברהם ווסרמן שליט"א, רב ביהכ"ס.
סגן רה"ע מר משה גולדשטיין, יו"ר הנהלת ביהכ"ס הר' גדלי' משה פרישטיק,

לפתוח את לב התלמידים וגם היה מסיים בדברי אגדה והיה אומר "שמחים בצאתם ושישים בבואם עושים באימה רצון קונם". הרי אנו רואים שאפשר לפתוח במילתא דבדיחותא כדי להעלות חיוך, אבל אנחנו רוצים להגיע לשמחה הפנימית מעומק הרחבת הלב שאדם באמת ירגיש כשעושה מצוות לפני ה', כשהוא מתפלל לפני הקב"ה, כשעושה חסד או כל דבר טוב, שירגיש את השמחה הלבבית הפנימית.

בלבת אש - וראך ושמח בלבו

קראנו בפרשת השבוע (שמות) כשהקב"ה קרא למשה רבינו שילך להציל את עם בני ישראל מהשעבוד והגלות הקשה במצרים הוא נגלה אליו מתוך הסנה בלבת אש, משה רבינו ראה לפניו מחזה לא רגיל, הכל סביבו אש, הכל נאכל, ובפנים נמצא הסנה והוא איננו אוכל, הוא נשאר בשלימותו. רש"י אומר על בלבת אש "לבו של אש, כמו לב השמים", וההמשך ידוע שהקב"ה ביקש ממשה רבינו שיקבל עליו את השליחות להוציא את בני ישראל ממצרים, ובמדרש מסופר שבבעה ימים הפציר בו. משה רבינו שאל את הקב"ה שתי שאלות: מי אנכי כי אלך אל פרעה? והשאלה השנייה: וכי אוציא את בני ישראל ממצרים? ורש"י מפרש, מה אני חשוב לדבר עם המלכים, ואף אם חשוב אני, מה זכו ישראל שיעשה להם נס ואוציאם ממצרים, וכי הם ראויים לגאולה?

לא שמשו רבינו היה חלילה סבור כי המצב הקשה של היהודים יכול להימשך עוד, הרי הוא היה זה שנטש את היכל המלוכה של פרעה שבו נתגדל, כדי לצאת את אחיו ולראות בסבלותם. משה רבינו חש היטב בצרת כל יחיד כפרט ובצרות הכלל כולו. הוא קינא את קינאת אחיו, הרג את המצרי ויטמנהו בחול, ונאלץ לברוח בגלל שהדלטורין גילו זאת, ולכן שאל אם הם ראויים, לכאורה שתי שאלות נוקבות.

השמחה בעבודת השם יתברך

כבוד הרב ביקש שנייחד את הדברים לענין "השמחה בעבודת השם יתברך". הנה בדורנו אשר נתברך באמצעים רבים האמורים להנעים לאדם את חייו ולעשותם נוחים יותר עבורו, שפע ההמצאות הטכנולוגיות שנתברכנו בהם, אכן שיפרו את רמת החיים הממוצעת וגרמו ליתר נוחות במרבית התחומים, שאמורות להקל על האדם, להעלות את איכות חייו ולהקל מהעול שהיו מנת חלקם של הדורות הקודמים, לכאורה היה צריך להיות יותר קל להיות בשמחה, מה גם שכהיום כשאדם רוצה להגיע לשמחה ניתן באמצעים מסויימים "לשמח את עצמו" ע"י שימוש בכל מיני מכשירים חשמליים ואחרים שלא היו בדורות קודמים ולהגיע לשמחה.

אף על פי כן, ולמרבה הפלא בכל זאת אנחנו רואים שאפילו אנשים שמשופעים בכל מיני אמצעים, יש להם מעמד חברתי כלכלי ומשפחתי ולא חסר להם מאומה מסתובבים כנוזפים, כאשר העדר האושר וחוסר שביעות הרצון בולטים בהם, וחדוות החיים היא מהם והלאה, ומבקשים ומתחננים למצוא באיזשהו מקום קורטוב של שמחה, אומנם יתכן ששמחה חיצונית יש להם ואת זה הם משיגים, יכולים לראות אותם רוקדים ומחייכים, אבל חסרה להם השמחה הפנימית. ניצבת איפוא התמיחה, כיצד מרבין בשמחה ובפרט בעבודת השם יתברך?

הגמ' במסכת שבת (ל' ע"ב) אומרת "אין השכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות וכו' אלא מתוך שמחה". ובהמשך הגמ' מספרת שרבה לפני שהתחיל את שיעורו לתלמידים היה אומר להם מילתא דבדיחותא. לכאורה נראה מוזר שבא מגיד שיעור שאמור להרשות רצינות וכובד ראש לפני התלמידים שיתחיל במילתא דבדיחותא, ורש"י מפרש שהמילתא דבדיחותא היתה גורמת לפתיחת והרחבת הלב לשמחה. ומספרים שגם החתם סופר - שהיה פוסק הדור בזמנו - היה מתחיל את השיעור בדברי אגדה כדי

שתי שאלות - שתי תשובות

רש"י מבאר כי הקב"ה השיבו על ראשון - ראשון ועל אחרון - אחרון. על השאלה 'מי אנכי' הבאה הן מתוך עניונו הידועה והן מגודל עוצמת המשימה ענהו: אכן אתה ראוי כי אהיה עמך, ולכן נצטוו ותצליח בשליחותי, ואומר ה"אור החיים" הק' "זה לך האות", כי דבר זה שאתה מקטין את עצמך ואומר "מי אנכי כי אלך?", זה לך האות, כי באמצעות קנייתך מידה זו, "אנכי שלחתיך". בגלל שאתה שואל את השאלה הזאת סימן שאתה עניו, ולכן אני בוחר בך. וההוכחה לכך היא שבעבור שלשה חדשים אחרי שיצאו ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה - הוא הר סיני, ולכן נבחר הר סיני בגלל שהוא נמוך וקטן.

ועל מה ששאלת מה זכות יש לישראל שיצאו ממצרים, מוסיף רש"י דבר גדול יש לי על הוצאה זו שהרי 'עתידים לקבל התורה' על ההר הזה. הקב"ה גילה בזה את מקצת דרכיו שהוא זן את ישראל לא רק לפי מה שהם בהווה, אלא גם לפי מה שהם עתידים להיות. גם אם כרגע הם מצויים בתחתית הסולם מבחינה רוחנית, הרי היציאה עתידה לרומם אותם לגבהים, והקב"ה חס ומרחם עליהם וזוקף כבר מעתה לזכותם את זכויותיהם העתידיות, מעניק אשראי מוקדם לעם ישראל, אף בטרם יצברו זכויות של ממש, והוא גואלם על שם העתיד.

להלן אנו רואים שאחר שמושה רבינו השתכנע ללכת מכל מקום פחד שלא לגרום חלישות הדעת לאחיו אהרן שהוא מבוגר ממנו. ע"ז אמר לו הקב"ה "הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבבו" אמנם הוא יותר מבוגר ממך אבל הוא יקבל את הכהונה ואתה נבחרת להוציא את עם ישראל ממצרים, וכאשר יראה אותך תראה שישמח בלבבו, וכאשר משה רבינו שמע שיש שמחת הלב או אז נעתר הוא לקבל את השליחות. מוכח איפוא שכאשר מדובר על הצלת ישראל, מדובר על הפנימיות, על הלבת אש ומדובר על שמחת הלב.

משכני אחריו נרוצה - נגילה ונשמחה בך

שלמה המלך אומר בשיר השירים "משכני אחריו נרוצה, הביאני המלך חדריו, נגילה ונשמחה בך". יש להבין מה הקשר ומהי ולאן השאיפה. ידוע אצל חסידים שבמוצאי שבת מספרים סיפורי חסידים במלוא מלכה, ולכל התאספות של חסידים להתחמם באור החסידות היו קוראים "א חסידים שעת מלוה מלכה" כמו"כ ידועה התפילה המפורסמת של רבי לוי יצחק מברדיטשוב למוצאי שבת, ומקובל שעצם הזכרת השם ברדיטשוב זה סגולה לפרנסה. רבי לוי יצחק בספרו "קדושת לוי" מפרש את הפסוק משל לאב שרוצה ללמד את בנו ללכת, אחר שהבן מתחיל ללכת צעד, שני צעדים, שלוש צעדים, אביו רוצה לתת לו בטחון עצמי בצורת ההליכה אזי האב עוזב אותו ומתרחק מהילד ילך יותר, כשהוא רואה שהילד שלו כבר הולך שלוש צעדים הוא עוזב אותו אחרי ארבע צעדים, חמש צעדים, עד שהוא לומד ללכת בכוחות עצמו. אומנם לילד זה נראה חלילה כאילו האב מתרחק ממנו, אולם רק כשיגדל יבין כי מטרתו האמיתית של האב היא כדי שיתקרב אליו בכל פעם יותר.

אנחנו עם בני ישראל עוברים בכל השנים הרבה נסיונות. אין שטיח אדום, אפילו אלו שהקב"ה חנן אותם בכל האמצעים והאפשרויות למיניהן נתקלים מידי פעם בקשיים. וכשהאדם הוא שמח וידוע שהוא

קשור לאביו שבשמים כמו שהגדיר את זה כבוד הרב 'השמחה בעבודת ה' יתברך', אזי הוא מאמין ומרגיש שאף אם נראה שכאילו האבא עזב אותו לרגע, בכל זאת הוא מלווה אותו, תומך בו, עוקב אחריו, הוא הלך אתו בצעדים הראשונים והוא מחכה לו בהמשך, נכון שברגע זה נראה כאילו הוא לא מחזיק אותו, הוא עובר רגע קשה. אבל הקב"ה ממתין לו ורוצה שיתקרב אליו יותר וממשיך לתמוך ומחזיק בו, ורוצה בהצלחתו. וזהו "משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו". - האבא מושך אותו אחריו עד שירוך בכוחות עצמו - ואז יביאו המלך לחדרו.

משל למה הדבר דומה? למלך שבנה לעצמו ארמון מפואר, אשר בכדי שיוכלו להגיע אליו לחדר הפנימי בארמון המלך, צריכים לעבור הרבה חדרים, חדר בתוך

הרה"צ רבי גדלי' משה גולדמן האדמו"ר מזוועהיל שליט"א

חדר, ובכל חדר ממונה שר אחר, והכריז המלך כי מי שעובר את כל החדרים בהצלחה זוכה שהמלך מקבל אותו, ומי שמגיע בסוף אל המלך, המלך משאיר אותו אצלו והופך אותו לאחד משריו או לאחד מעוזריו. אדם שיגיע ללשכה הראשונה ויראה לשכה מפוארת, מקום טוב שמכבדים אותו, אם הוא יחשוב שזו המטרה ולא ישאף להגיע ליותר אזי יאשר שם ולא יזכה להגיע אל המלך, לעומת זאת אדם שמצליח בחדר הראשון ועושה מאמצים בשאיפה להתקדם הלאה זוכה להתקרב ולהתקדם הלאה עד שמגיע להיכלו של המלך וזוכה לקירבתו.

פעם אירע שהמלך היה צריך אדם נבון בקרבנות, החל המלך לברר מי כבר התקדם הרבה וקרוב לחדרו בשאיפתו ומאמצו להגיע אליו, מה עשה המלך - ירד מהיכלו ומכסאו אל ההיכל אשר האיש ההוא שמה ויחזק בו בידי ויאמר אליו: אני הוא המלך ובוא אתי דרך כל החדרים עד מקומי, לא אוכל להמתין עד בואך מעצמך כי אנכי רואה טרחך ושכלך ותשוקתך הטובה אלי, אומנם ידוע ידעתי כי גם מעצמך בוא תבוא ומעלה אני עליך כאילו באת מעצמך ויש לי אותו התענוג ממש, והנני שמח בהגעתך.

הנמשל ברור - מלך מלכי המלכים אשר חפץ להיטיב לברואיו לכל אחד כפי טוב השכלתו ותשוקתו, ברגע שהאדם הולך אליו בצעדי ובהתקרבותו אזי זוכה ל"משכני אחריו נרוצה" וכאשר ממשיך להתקדם

ומראה את

שאיפתו הכנה העקבית והפנימית אזי מגיע ל"הביאני המלך חדריו" ו- "נגילה ונשמחה בך".

מורי ורבותי! עם ישראל מאז היותו לעם

הוא ככבשה אחת בין שבעים זאבים, הנסיונות

שהעם הזה עובר אין לאף עם בעולם, גם עכשיו

כל אויבנו מסביב, אם זה מאיראן, אם זה ממצרים,

אם זה מסוריה, ואפי' פה בעזה. מה הכוח שמחזיק

את עם ישראל? "שמחה לב מבקשי ה'". אנחנו יודעים

שאנחנו שואפים למקום שבכל דבר נראה את נקודת

האור ואת נקודת השמחה.

יעקב אבינו כשהגיע למצרים ומזמין את בנו יוסף

לתת את הברכות לאפרים ומנשה אומר "אלקים

הרועה אתי מעודי עד היום הזה" יעקב אבינו שמהרגע

שהוא נולד היו לו רדיפות מעשו אחיו, אח"כ הוא

נאלץ לברוח ממנו, היו לו עשרים שנה אצל לבן אחרי

זה לבן רץ אחרי, אם חשב שאז הגיע אל המנוחה

ואל הנחלה היו לו עשרים ושתים שנה שלא ראה את

יוסף, בגיל מאה ושלושים שנה הוא מגיע למצרים

אחרי שכמעט ולא היה לו יום אחד של מנוחה, מה

החזיק אותו? אלקים הרועה אותי מעודי עד היום

הזה! ומי שעושה חשבון רואה ש"מעודי" זה גימטריא

מאה שלשים. יעקב אבינו אומר הרועה אותי מעודי

- זה המאה שלשים שנה עד הגיעו למצרים, עד היום

"הזה" בגימטריא שבע עשרה - אלו השבע עשרה

שנים שהיה במצרים. הרי אומר גם בתקופות הקשות

ביותר הקב"ה הוא היחיד שמנהיג אותו על כל צעד

ושעל.

כי ממנו נקח לעבוד את השם

מצינו בתחילת פ' וישלח, כאשר יעקב אבינו שולח מלאכים לעשו אחיו, אומר לו "עם לבן הרשע גרתי ותר"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים" (רש"י). מלבד הקושי שבדבר שבחיר האבות הידוע בענוותנותו ואשר התוודה לפני בוראו 'קטונתי מכל החסדים', צדיק זה יקח עטרה לעצמו להתהלל בפומבי שקיים כל התר"ג מצוות, ומה הוסיף עוד להודיע "ולא למדתי ממעשיו הרעים", מהו החידוש והגדלות בכך שלא דמה במעשיו ללבן הארמי הרשע? פשיטא! ועוד: הרי 'סור מרע' קודם 'לעשה טוב', וכיצד מנה כאן את הרבותא היותר גדולה קודם, ואחר כך את המדרגה הנמוכה.

ואפשר לפרש, על דרך דברי הבעש"ט ז"ע על הפסוק (שמות י, כ"ו) "כי ממנו נקח לעבוד את ד'", כלומר מכל מאורעות ההויה ומכל המעשים בעולם - מחויב האדם להוציא מסקנות והוראות כיצד לעבוד את בוראו, זו היתה גם דרכו של משה רבינו ע"ה, כיון שראה את פרעה הרשע עומד בקשיות ערפו למרות כל המכות הנוראות שהוכה, בכל זאת נשאר עומד במרדו ואומר "לא אשלח את ישראל" - באותה שעה דרש משה רבינו ק"ו לעצמו, ללמוד מזה מוסר והוראה כיצד להחזיק מעמד בכל עת לקיים מצות השי"ת, "כי ממנו" - מקשיות ערפו של פרעה - "נקח" מוסר כיצד "לעבוד את ד'", באותה מדרגה של מסירות נפש עלינו להתחזק בעבודת הבורא יתברך.

באופן זה אפשר לפרש, כשראה יעקב את לבן רודף אחריו ומשיגו, כתוב (בראשית ל"א, ל"ו) "ויהר ליעקב וירב בלבן ויאמר מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחרי". לכאורה הדברים תמוהים: הלא כבר לבן אמר

לו טעם רדיפתו (שם כ"ז)
 "למה נחבאת לברוח ותגנוב את
 לבבי וגו' ותנהג את בנותי כשבויות חרב",
 ויעקב בעצמו הלא ידע שלבן לא יתננו
 לעזוב את ביתו, ואם כן למה זה חרה אפו של
 שלבן רודף אחריו. גם תמוהים הביטויים "חטא"
 ו"פשע", שמתאימים יותר בהתודות אדם בינו לבין
 קונו ולא בענינים שבין אדם לחבירו.

ברם, דברינו הנ"ל, יאירו לנו אור חדש בהבנת דברי
 קודש אלה, כשראה יעקב את לבן הארמי מתאזר
 בכל עוז ומסירות נפש להשיגו, ועושה דרך ז' ימים
 במהירות של ג' ימים, או-אז שקל יעקב במאזני
 שכלו: מיה הסיבה שהמריצה את לבן למסירות גדולה
 כזו. אמנם בהשקפה ראשונה מוצא פתרון יחיד, תאות
 הממון!, הרמאי הזה רודף בצע ומרכז חייו ופעולותיו:
 כסף! עשרת מונים החליף את משכורתו של יעקב,
 ואחר כל אלה טענו הוא ובניו בדומה לו על כל נכסי
 יעקב: כולם שלי!. אפשר היה גם להעלות על הדעת,
 כי סוף סוף הלא רחמי-אב מרובין על יוצאי חלציו,
 ובראותו את בנותי נהוגות -לפי דעתו- כשבויות חרב,
 רדף אחריהם להצילן.

מה מאד גדל תמהונו של יעקב כאשר שמע את
 הסיבה העיקרית והיחידה של לבן לרדוף: "למה גבת
 את אלוהי"?!, כלומר: על הכל אני מוחל לך, הכסף
 נתון לך וגם בנותי וילדיה - שלך הם, רק על דבר
 אחד יוחד אינני יכול לוותר בשום אופן: 'התרפים
 שגנבה רחל' - הב לי אותם בחזרה! נשתומם אז יעקב
 על המראה הזה ולא האמין למשמע אזניו, הזה לבן?
 כלום יתכן שחותנו המלא ערמה, יהיה כ"כ קשור
 ואדוק במסירות נפש לפסילי הבל שאין בהם ממש?.

ניסה יעקב להעמידו על טעותו, "עם אשר תמצא את
 אלהיך" לו גם יעלה בידך למצוא אותם, איזו תועלת
 תצמח לך ממנו, הלא "לא יחיה" - עץ דומם הוא אליל
 זה, ולמה לך לחזור אחרי תענועים כאלה? "הכר לך
 מה עמדי" - פקח עיניך וראה הכרת הבורא האמיתי,
 "וקח לך" - זכה גם אתה להימנות בין מאמיניו!

דברי יעקב אל לבן לא הועילו, לבן הלך מאוהל לאוהל
 ויחפש את התרפים, לא נפנה אחרי כסף זהוב, לא אל
 בנותיו ונכדיו, רק אל פסילי אבותיו ערגה נפשו. - לקח
 יעקב מוסר לעצמו בבחינת "מאווי תחכמני" ובא
 לידי הכרה, כי מעולם לא יצא ידי חובתו בהתלהבות
 שכזאת לפני יוצרו וקונו, ובשברון לב התוודה אז
 "מה פשעי ומה חטאתי", הכרתו איך עכשו "כי
 דלקת אחרי" מלשון דליקה והתלהבות, היינו בראותי
 שבהתלהבות גדולה של טומאה רדפת אחרי לשם
 החזרת אליל ריק מתוכן, דבר זה הוא לי למזכרת עוון
 לדעת ולהכיר מיעוט עבודתי.

בדרך זה יתפרשו גם דבריו כאן, "עם לבן גרתי". שאם
 כי אמנם "תרי"ג מצוות שמרתי", אולם את חטאתי
 אני מזכיר "ולא למדתי ממעשיו הרעים" - לא לקחתי
 מוסר מהתלהבותו ומסירות נפשו בעת עשותו רשע,
 להתנהג על כל פנים במידה זו בשמירת תרי"ג מצוות,
 על דבר זה נצטער אותו צדיק, ברוב ענותנותו היתירה.
 - ואנחנו מה נענה אחרינו!

גאולת ישראל רק ע"י שמחה

מורי ורבותי! הזכרנו קודם שעם ישראל עוֹטף
 בנסיונות, אנחנו רואים את ההתחמשות של איראן,
 אנחנו רואים "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו",

ומאיך אנחנו רואים את ניסי ה' הגלויים איך ש"הביאני
 המלך חדריו נגילה ונשמחה בך", איך שעם ישראל
 שורד למעלה מדרך הטבע. אבל אנחנו צריכים ללמוד
 כפי ההתלהבות העקבית והרצופה שהם זוממים
 להשפיל ולהכחיד אותנו ח"ו, כך את ההתלהבות
 הזאת יש להכניס בתוכנו. ברגע שאנחנו נתנהג
 בהתלהבות כזאת ובמרוץ כמותם אז נגיש שליחות,
 וברגע שאדם מרגיש שליחות ודביקות במטרה אזי
 הוא שמח עם מה שהוא עושה, הוא חותר לאיזשהו
 מקום, הוא רואה שהוא מתקדם ומגיע, ואז הוא זוכה
 לשמחה. משה רבינו שהלך בשליחותו הקדושה
 להצלת העם ממצרים, ראה קודם את שמחת הנפש
 של אהרן הכהן. הנועם אלימלך אומר בפר' שבוע הבה
 (וארא) על הפסוק "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח
 ומעבודה קשה", שהקוצר רוח והעבודה קשה היה
 שהם לא היו בשמחה. וכל עוד שהם לא היו בשמחה
 לא יכלו להגאל ממצרים, אם הם היו שרויים בשמחה
 הגאולה היתה הרבה יותר קלה.

שמחו צדיקים וגילו בשם

מורי ורבותי יהיה לי את העונג ואת הזכות להביא את
 הדברים לפני קהל קדוש ומכובד זה. קהל שמתאסף
 במטרה ל"שמחה בעבודת ה' יתברך" זה משרה
 קדושה, וכששורה קדושה והשראת השכינה אז זה
 קהל קדוש. הזכרתי את ידידי יו"ר ההנהלה ש"ב ר'
 גדלי' משה פרישטיק. הסבא זצ"ל שאנחנו קרויים
 על שמו הרה"ק רבי גדלי' משה מזוועהיל זצ"ל -
 שמקום קברו בירושלים הוא תל תלפוח להמונים
 שנושעים בו בכל מיני ישועות למופת והפך למוקד
 תפילה לאלפים - גלה שבע שנים לסיביר בגלל
 עוון של הרבצת תורה בעיר זוועהיל במחוז וואהלין
 שבאוקראינה, בעטיו של הלשנה של יהודי. זה
 הדלטורין שאנו רואים בפרשת השבוע שמשה רבינו
 כשהרג את המצרי וירא כי אין איש שלא יכול לצאת
 ממנו שום דבר טוב, אבל בגלל הדלטורין שאל אם
 הם ראויים בכלל לגאולה. כשעצרו את זקיני הביאו
 אותו למשפט בזיטמיר והיהודי הזה העיד נגדו,
 הדבר היחיד שזקנינו ביקש היה שלא יאונה שום רע
 ע"י הקהילה ותושבי העיר ליהודי זה, רק לקרב אותו
 מתוך 'אהבת ישראל' אשר יקדה בזקנו. ולבסוף הוא
 חזר בתשובה מתוך שמחה והקים דור יפה ברוסיה.
 שבע שנים ישב בסיביר בגללו, אביו-זקנו הרה"ק רבי
 שלמה מזוועהיל שכבר שהה פה בארץ כשכנו הוגלה
 לסיביר, היה מוקף בצרות, הוא איבד כמה מצאצאיו
 בחייו והחזיק את היתומות בביתו (שתים מהיתומות
 היו בנות דודות של ר' ישראל פרל שיחי' הנמצא פה
 אתנו שהם היו ממשפחת שפירא שר' ישראל הוא
 מבני המשפחה) ולמרות הכל הוא לא הרשה לעצמו
 שיראו עליו מבחוץ שום עצב. היה מקבל אנשים, עוזר
 לאנשים, מארח אנשים, ביתו היתה פתוח לכל ולא
 היתה ידית לדלת, הכל מתוך שמחה. וכל הדברים
 שקיבל עליו בכל זאת בכדי לא לשכוח את הבן שלו
 שהוגלה לסיביר, עשה בצנעה ובהסתר, מבלי שאף
 אחד לא שם לב לזה. זה דרך הצדיק "צלהתו בפניו
 ואבלו בלב".

ישמח לב מבקשי השם

איתא בגמרא (כתובות ק"א) אמר ר' יוחנן 'טוב
 המליבין שיניים לחבירו יותר ממשקו חלב' - היינו
 חשוב מי שמעניק חיוך רחב שיניים לחבירו יותר
 ממשקו חלב. אנחנו מצווים להיות שמחים לא רק

בשמחה פנימית עצמית, אנחנו מצווים להשרות
 שמחה ורוחב לב גם על הסביבה ועל החברים.
 כמה טוב ונעים לאדם שמקבל את כל אחד בסבר
 פנים יפות וכמה נחמד הוא להיות בסביבתו. בכדי
 שנבין היטב כוחה של חיוך ולהבין נכון את מאמרו
 של שלמה המלך ע"ה (משלי כ"ז, י"ט) הבה נעתיק
 ונחרוט על ליבנו משל נפלא מהמגיד מדובנא ז"ל.

משל לאיכר בכפר נידח שאף פעם לא ראה את עיר
 הבירה, שמע שבעיר יש דברים יפים ושאף כל השנים
 להגיע לעיר הגדולה, זמן רב חסך מכספו והגשים
 את חלמו והגיע לעיר הבירה. שם פעמיו לבית מלון,
 שילם לפקיד שקיבלו במאור פנים והפנה אותו לחדר

מוסדות התורה והחסד
קהילת זוועהיל בארה"ק
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' שמואל הנביא 55 ירושלים

תן יד!

לביסוס והחזקת מוסדות הקודש
רשת כוללי אברכים, ישיבת ערב, ארגוני נוער ומפעלי חסד
שהוקמו על שמו ובדרכו של רבינו הקדוש האדמו"ר
רבי גדלי' משה מזוועהיל זי"ע
הידוע לפועל ישועות בקרב הארץ

"זכותו של צדיק"

בתרומת סך 72 ₪

יעלה תלמיד חכם מובהק ע"י קברו הקדוש
(גבעת רם) ויוזכר שמכם ויתפלל עליכם
בתפילות רציפות בימי ב' ה' ב'

בתרומת סך 180 ₪

יוזכר השם במשך חודש ימים בימי ב' ה' וב'
שידוע לסגולה נפלאה להיושע לתומכים
למוסדות של הצדיק כהבטחתו.
שרבים נושעו בניסים גלויים
בכל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות.
זש"ק, בריאות, נחת, זיוגים, פרנסה בשפע,
הצלחה, ועוד ישועות רבות.

התרומות באמצעות

• כרטיס אשראי • טלפון 02-58-111-90
• פקס 02-58-111-98 • ת.ד 5380 ירושלים
• ח-ן בנק הדואר: 8-37434-8 • ע"י הוראת קבע

השוכן באחת הקומות העליונות, האיכר שלא ידע מעולם טיבו של ראי מה הוא, נכנס בצעדיו לחדרו אל מול מראות גדולות שהיו מתבהקות מולו מקיר לקיר, והנה בצעדו אל מול המראות נוכח לתמהונו בדמות הצועדת לקראתו פנים אל פנים, כמובן שלא השכיל לדעת שאך בבואתו משתקפת אליו, והתחיל להגות בחימה ותימהון גם יחד, האם זו הדרך לקבל פניו של תייר אורח שבא לכאן בעיר הבירה החשובה? איזה דמות שחצנית כעוסה וזעופת פנים היא זו הבאה לקראתי, הלזאת חשקתי כל העת לבוא לעיר בירתי, ובהוכחו שדמות זו אינה משה ממנו בכל אשר יפנה פקעה סבלנותו ובחמת זעם פרץ מאיים וצועק, הסתלק נא וסור מעלי ברגע הזה! ואז גבר כעסו ושאג ראו נא זאת עוד מעיז הוא להרים ידיו לעברי, וברוב קצפו פנה לפקיד ושאג איזה קבלת פנים נותנים כאן לאורח שמשלם במיטב כספו, האם הנהוג הוא כאן לזעוף לכעוס ולאיים? פקיד בית המלון עמד נבוך מבלי הבין הענין, וכאשר לא הצליח להרגיעו קרא למנהל בית המלון שהיה נבון וחכם שהצליח לפענח את פשר תלונות האיכר, ובבת צחוק פנה אל האיכר ואמר לו, אל נא באפך אדוני, בוא ואראה לך שידועים כאן להסביר גם פנים יפות וכולם יהיו שמחים בך, אך בקשה אחת לי אליך, גא תעלה חיך על שפתיך כאשר תבוא עמי לחדרך, וכאשר עשה כן אמר לו עוד, הנה רואה אתה איך כולם מאירים לך פנים והכל שמחים בך, ראית איזו קבלת פנים נהדרת ניתנת לך הכל כבר פתאום שונה מאד.

למותר הוא להאריך בנמשל המובן מאליו, לפעמים אנחנו נמצאים במצב קשה, לא הולך כמו שרוצים, החיים קשים. מה אנחנו עושים? רוטנים ועצובים, כשהאדם יקבל את הכל בשמחה ויראה שכל דבר הוא רק לתקופת מעבר, ובכל דבר יראה את המשכני אחריו נרוצה - מלמדים אותנו ללכת אבל יש מישהו שמנהיג אותנו, יש אבינו שבשמים רק צריכים "עבדו את ה' בשמחה" ואז "ישמח לב מבקשי ה'". אותנו דבר כשאנחנו נראה פנים חייכניות ושמחות לחבר שבא ממול אז זה ישתקף בנו כבמראה.

מורי ורבותי! אומנם ארכו הדברים, אולם אם מהערב הזה נצא מחוזקים באמונת צדיקים בשמחה בעבודת ה' אנחנו נראה שכל הסביבה מסביבנו תקרין גם לנו שמחה.

נדיבות הלב מביאה לשמחה

ואסיים במשפט אחד לשאלה הנשאלת מאלה, מאיפה לוקחים את הכוחות להגיע לשמחה? ידוע המאמר 'משנכנס אדר מרבים בשמחה'. זה ציווי שכתוב בשו"ע, כולם מנגנים אותו ומחכים לחודש הזה ביוזעם שזה חודש של שמחה. אבל מה זה הציווי הזה איך הוא עובד? אנחנו נמצאים יום אחד קודם בכ"ט שבט אנחנו עדיין לא בשמחה, מגיע ר"ח אדר נלחץ על מתג נדליק את החשמל ונהיה בשמחה, איך עושים את זה? אלא נשים לב שהמצוה הראשונה שיש לנו בר"ח אדר הוא על נדיבות הלב "באחד באדר משמיעים על השקלים" שמהם היו נוטלים לקרבנות המזבח ובדק הבית. יש אנשים שרואים עליהם במוחש שעיקר השמחה שלהם זה כשהם נותנים, אז הלב מתרחב. כשמכבידים אחד את השני. ולא דוקא בכסף, מספיק לתת לו הרגשה טובה, חיך נעים, מילה טובה, עידוד, טפיחה על השכם, פרוגן, מחמאה. הרבה פעמים רואים שזה גורם שהלב מתרחב להנותן הרבה יותר מזה של המקבל. אם אנחנו נשמח לתת אחד לשני, לחיך אחד לשני אז תמיד נראה את המראה מחייכת לנו.

הקב"ה יעזור שלצרינו לא תהיה שליטה עלינו ונוכל להתגבר עליהם מתוך שמחה, נוכל לתת אחד לשני מתוך נדיבות לב ולבת אש, וכל אחד יראה על זולתו בבחי' משה רבינו שראה על אחיו אהרן הכהן כשיצא לשליחות "וראך ושמו בלב" ונזכה ל'משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך' 'ראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת' במהרה בימינו אמן.